

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 20.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 14. Maj 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Abonnement paa
Kvindebladet „Hvad vi vil“
tegnes paa nærmeste Posthus.

Nogle Betragtninger over Børnehjemssagen.

Af

Børnehjemsforstander A. Kielberg.

Der er af Redaktionen for nærværende Blad vist os den Opmærksomhed at tilstille os tre Numre, indeholdende Artikler, fremkaldte af de sørgelige Tildragelser i Børnehjemmet Kana. Skønt jeg egentlig er saa optaget af at „handle“ i mit Kald i Børnehjemsgerningen, at der ikke levnes mig Tid til at tale og skrive, mener jeg dog som erfaren Mand at burde give mit Besyv med i den Diskussion, for hvilken De saa velvilligt aabner Deres Spalter.

Herovre i Jylland, hvor vi omfatter Børnehjemssagen med lige saa megen Kærlighed, som man gør i København, har vi ved Efterretningen om hine forfærdelige Afsløringer følt Sorg og Skam, ikke alene paa Kvindekønnets, men paa hele Menneskeslægtsens Vegne, og ganske særligt paa den Sags Vegne, min Hustru og jeg har gjort til vort Livskald. Vi har ikke vidst af Frk. Vilhelmine Møller eller hendes store og gode Gerninger at sige, før hun blev os bekendt gennem sine sidste oprørende Handlinger; vi kan derfor trøstigt overlade til dem, der stod hende nærmere, at forsvare eller angribe hende, saa godt de véd og kan; hvad her skal siges, er kun dette: Det er en Skændsel, og hvad der staar i menneskelig Magt at gøre for, at sligt ikke gentager sig, bør gøres. Men Omsorgen for de uheldige

stillede Børn i Samfundet er en saa vigtig Sag, at den paa ingen Maade bør lide Afbræk eller Tilbagegang eller blive Genstand for Mistillid for et enkelt Fejltrins Skyld; tvertimod, det skete bør mane alle Sagens Venner op til forøget Agtpaagivenhed, ja, hvad mere er, vække hele Samfundets Opmærksomhed for en Sag, man hidtil — trods dens Vigtighed — har været alt for tilbøjelig til at ignorere eller spise af med en flygtig Interesse for saa for Resten at overlade til den selv sejt og møjsommeligt at arbejde sig op til at indtage en Plads i Rækken af Tidens Foranstaltninger til at afhjælpe Samfundets Brøst. Maatte det skete bidrage til, at den kom til at indtage den Plads, der tilkommer den, og at der blev sat mere Kraft ind paa at bøde paa de mangelfulde Kaar, hvorunder mange uheldigt stillede Børn opvokser, da havde Kana-Skandalen haft sin Betydning, og maaské man da en Gang paa den kunde anvende det gamle Ord: „Der er intet saa galt, det er jo godt for noget.“

Men lykkes det i forøget Grad at vække Interessen, bliver Spørgsmaalet jo: Hvad skal der gøres? Man skal skaffe hjemløse Børn Hjem! — Hvor der kan findes gode, varmhjærtede Mennesker, der vil antage sig et hjemløst Barn som deres eget, der er dette selvfølgelig som Regel at foretrække for alt andet. Men hvor der er Tale om at udsætte et Barn for en billig Betaling, der har et velordnet Børnehjem, i Følge min Erfaring, Fortrin, som ingenlunde opvejes af de smaa private Plejehjem, der i Almindelighed staar til Raadighed. Man er nemlig berettiget til at stille langt større Fordringer til Børnehjemmet med Hensyn til Børnenes Undervisning, Opdragelse og hele legemlige Røgt og Pleje end til et lille Hjem, hvor Mand og Hustru er optagne af

Kampen for det daglige Brød, Børnehjemmene skal derfor, naar de opfylder deres Bestemmelse, være langt mere end en Nødhjælp, som mange er tilbøjelige til at se i dem.

Men hvem skal lede disse Børnehjem? Overalt, hvor man ved Kunst er nødsaget til at komme Naturen til Hjælp, er det vist nok en ufravigelig Regel, at man søger at efterligne Naturen saa vidt som muligt, og til et idealt Hjem hører, foruden Børn, tilføjede Mand og Hustru. Jeg for mit Vedkommende har aldrig haft nogen rigtig Tillid til, at det skulde være enlige Kvinder. Et Hjem, ledet af en enlig Kvinde, er en Halvhed, hun være for øvrigt en nok saa fortrinlig Personlighed, og skulde Børnehjemssagen nogen Sinde blive sat i System, vil jeg haabe, at Børnene, hverken Piger eller Dreng, faar Lov til at blive i et Hjem, ledet af en enlig Kvinde, længere end til det tiende Aar. Lige saa vist som det vilde være absolut forkastelig, at enlige Mænd skulde opdrage Pigebørn til Konfirmationsalderen, lige saa vist er det en Abnormitet at ville gøre det til Regel, at enlige Kvinder skal opdrage Dreng til samme Alder. Der kommer i Almindelighed noget forkert ind i Forholdet, som der ikke hører noget meget skarpt Øje til for at opdage, selv om man vil se ganske bort fra Kanahistorien og betragte den for, hvad den forhaabentlig er, et enestaaende Udslag af en hysterisk Kvindes syge Følelsesliv.

Kunde et Fingerpeg med Hensyn til, hvorledes Sagen bør ordnes, have nogen Betydning, da er det min Mening, at, da mange smaa Børnehjem, ledede af Ægtefolk, vilde blive for kostbare, lige som det muligvis blev vanskeligt at finde tilstrækkelige brugbare Kræfter til et Livskald, der ikke skal vælges for Fordelens Skyld, men af Kærlighed til